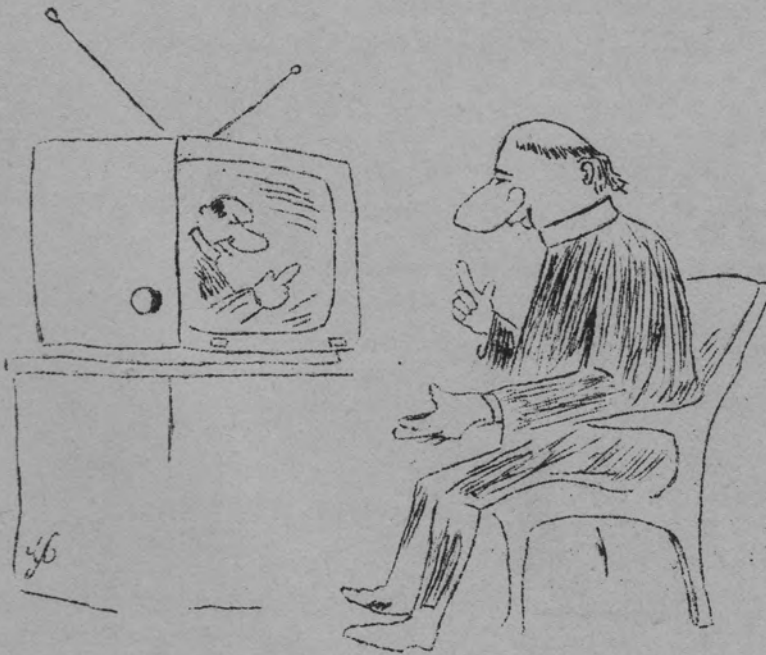

Onze excuses
voor de late
verzending

KAAS & BROOD redactieadres: bethanienstraat 19"
nr 44 okt./nov. 1961 amsterdam-C-.

PRETTIGE
FEESTDAGEN

KAAS & BROOD nr 44
okt./nov. 1961
uitgave van de studenten
sociëteit OLOFSPOORT
administratie keizersgracht 792
amsterdam .C.
redactie f.van willigen
bethanienstraat 19"
amsterdam .C.
zend uw kopij naar
laatstgenoemd adres. .
dit nummer telt 16 pagina's!
uit de inhoud: p.3 Omhoog (red)
6 Verse waar (red)
7 New York
M. v.d. Broecke
-12 gedichten
13 Frequentie (F.)
15 Telemann (R.Künzel)
illustraties: R.Künzel en
F.van Willigen.

lezers worden verzocht
oude nummers van K.&B.
in hun archieven op te
sporen, opdat de redak
tie in de toekomst kan
komen tot een nieuwe b
undeling van de laatst
e vier jaar verschenen
nummers

Sonja Jos en Duco van Weerlee zijn afgetreden als K&B redacteuren. Hieronder volgt een impressie van hun verdwijnen.

OMHOOG

het sprookje van ons dichterschap

De avond viel. De lichten in de kleine uitspanning aan de voet van de Olympus gingen aan. De gewijde berg ging schuil in een laaghangende mist. Het smalle pad imhoog was in zijn grillig verloop maar over korte afstand te zien.

De gestalte van man maakte zich los uit de duisternis. Het was Apollo, op zijn dagelijkse avondwandeling naar het dal. Neuriënd betrad hij uitspanning.

Toen hij ons zag zitten, voegde hij zich bij ons. Onderzoekend keek hij de redaktiedring rond. Er heerste een verslagen stemming. Apollo pakte een nummer van Kaas & Brood en bladerde het vluchtig door. Opkijkend mompelde hij: "Ik begrijp het, paarden voor de zwijnen" en beet zijn sigaret in tweeën. In eens sprong hij op en zagen we hem naar de telefoon lopen.

"Het is in orde", zei hij toen hij terugkwam, "wie wil kan met mij mee naar boven. De muze verwacht jullie. - Een portie leverworst, graag". Apollo draaide zich om naar de tapkast. Verrast keken wij elkaar aan. "Lizelotje heeft mij niet vergeten", zei Duco. "Maar denk eraan", Apollo keerde zich om, "alles is een kwestie van techniek" en hij draaide zijn aansteker nadenkend om en om in zijn hand, "techniek en zelfkritiek". "Ja, ja, natuurlijk", zeiden wij opgetogen.

Duco moest eerst. Van opwinding. Toen ik. Maar toen ik terugkwam was het tafeltje verlaten. Er lag alleen een briefje. Ik zal het U laten lezen:

Amsterdam, 20 dec. 1961

Beste Fred,

Omdat we al zulke goede vrienden waren op de zangvereniging (jij kon niet zingen, maar je keek zo ernstig) vind ik dat ik je niet zo maar in de kou kan laten staan, nu ons devies "excelsior" in vervulling gaat voor Sonja en mij.

Ik zal nog even precies schrijven wat ik ervan vind en ik raad je aan deze woorden bij het electriciteitskastje te bewaren.

De gedichten van jou, van Sonja en van mijzelf:

Bij jou: Jij schuift met woorden en beelden die met je gedachten en dromen corresponderen. Nog nooit heb je jezelf ver"taal"d.

Bij Sonja: Zij schtijft ofwel poëzie om de poëzie, d.w.z. haar dichterlijke begaafdheid laat ze uitstromen, gekanaliseerd door een uiterlijke vorm (knappe techniek, vaak strenge vorm) en een innerlijke (streven naar de "geladen" versregel) ofwel notities omtrènt zichzelf.

Bij mij: Ik heb grappen geschreven (mislukte ernst) of mijn emoties hebben buiten mij om een verbale vorm aangenomen.

Jeen van drieën hebben we ooit een "gedicht" geschreven. Het meest wezenlijke en moeilijkst hanteerbare criterium ten aanzien van kunst is eerlijkheid. Ik eis van een dichter dat hij zichzelf volkomen op spel zet, dat elk gedicht een dwarsdoorsnede van hem is. Dit klinkt pre-tentieus, maar het is waar. Een goede controle voor dergelijke theorieën is ze toe te passen op erkende meesterwerken.

Ik was van plan deze brief te besluiten met een paar grappen (Ik kijk wel uit door de zure appel heen te bijten; ik spuug hem uit) die

tevens een verklaring moesten suggereren voor mijn uittreden uit de redactie, maar ik ben het al schrijvend serieus gaan menen en dan lukt zoiets niet gemakkelijk meer. Voor de dingen die gebeuren zoekt en vindt men altijd verklaringen, motiveringen. Maar de gebeurtenissen trekken zich er niets van aan, zou je kunnen zeggen, als het niet was dat ze zelfs dat niet doen.

Laten we er maar aan denken hoeveel we van elkaar gehouden hebben, als je een uittrede voor me schrijft, zet er dan net als boven mijn intrede boven: "Het sprookje van mijn dichterschap".

Maar ik ben gek op peren.

Neem ons ons onverwacht vertrek niet kwalijk maar wij konden niet meer wachten.

En je zou het waarschijnlijk toch niet halen.

Duco

Ik begrijp het, Duco. Adieu! Groet Sonja van mij.

F.

Ik stond vanmorgen voor het raam
en dacht hoe sterk je dode naam
zich in mij voortplant en zich paart
aan wat ik noem mijn kwaad geweten
- Als mij je dood maar was bespaard
had ik je wel vergeten.

H.v.d.S.

VERSE WAAR

Van de resultaten van het Kaas & Broodschrijven door eerstejaars is beweerd dat zij slecht zijn. De resultaten van het Kaas & Broodschrijven zijn altijd slecht geweest.

De traditionele wijze, waarop de litteraire be-gaafdheden der aankomende leden getoetst plegen te worden, is zeer slecht. Bovendien heeft hij een ongunstig effect op het aanvullingsbeleid van de redaktie. Uit de eenmalige proeve van be-kwaamheid kan de redaktie weinig concluderen en miskenning remt de bereidheid tot het inzenden van kopij. Wordt er ingezonden en heeft de redaktie kritiek, dan is dat voor velen aanleiding nooit meer in te zenden. Misschien giet de redaktie haar kritiek niet altijd in de juiste vorm, maar laat U niet door haar afschrikken.

Begrijp goed dat of U in de redaktie zit of niet Kaas & Brood Uw blad is. Hebben wij gemotiveerde kritiek op uw produkt, dan kunt u het, als u het met ons eens bent, omwerken, maar staat u er op dat het geplaatst wordt, houdt u er dan van overtuigd dat de redaktie potmoedig het hoofd zal buigen. Alleen grensgevallen van analfabetisme komen voor veto in aanmerking.

De openbare redaktievergadering, die binnenkort gehouden wordt, zal u ongetwijfeld van de waarach-tigheid dezer woorden overtuigen . Komt en neemt uw geestesvruchten mee!

o

o o

In plaats van een smalende bloemlezing van stijl-en spelfouten uit het eerstejaarswerk, vond de re-daktie het dit jaar aardig om de volgens haar bes-te bijdrage in zijn geheel te publiceren. Het is een kort verhaal van Marcel van den Broecke.

De stijl is volgens ons goed volgehouden en de sfeer, waarin verschillende mensen verschillend reageren op het zich verloren voelen in een grote, onoverzichtelijke stad, c.q. wereld, is voldoende gesuggereerd.

NEW YORK

Slechts de doden kennen New York. Als ik zeg dat New York zo groot is dat niemand het goed kent dan moet je dat maar van mij geloven, want ik heb 'r m'n hele leven al gewoond en ik ken nog niet eens Manhattan.

'k Sta te wachten op de ondergrondse bij Times Square, komt 'r een grote dikke vent op me af en die zegt "weet je ook hoe je naar Flatbush komt?" zegt-ie. "Nou", zeg ik, "dan neem je de 6th avenue ondergrondse tot 57th street, dan stap je over op de plaatselijke Hudson tube, je stapt uit bij Quaint Place en dan is 't nog vier blokken lopen".

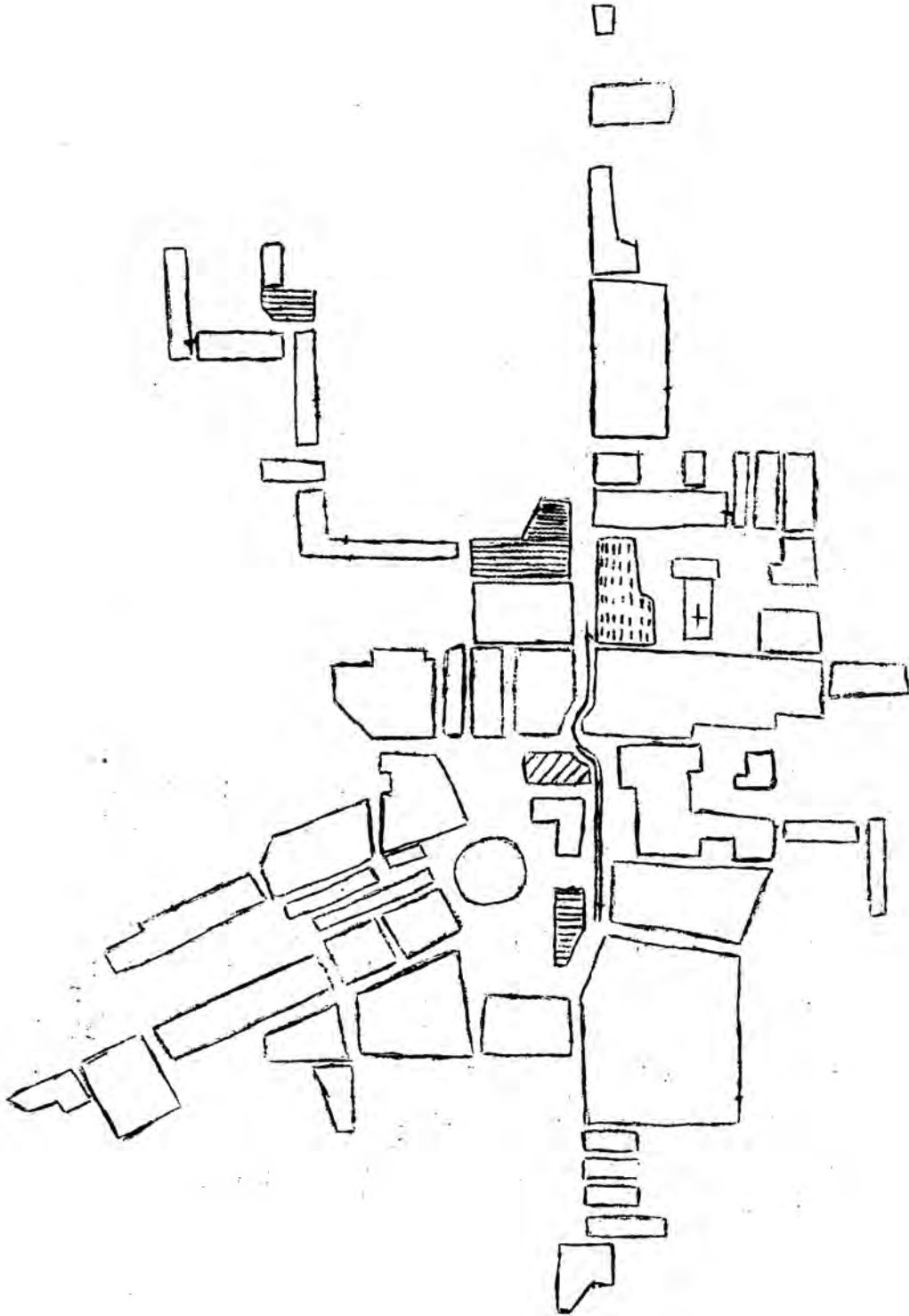
Komt een klein ventje op me af die heb staan luisteren. "Toe nou" zegt-ie, en hij gaat op de dikke vent af. "Je neemt de Lexingtonavenue express naar 83rd, dan stap je over op de IRT en dan ga je d'r op het eindpunt uit. Dan mot je nog anderhalf blok lopen en dan ben je d'r", zegt-ie.

"Zo", zeg ik, "slimme jongen, hoe lang woon jij hier al? Vertel mij nou eve hoe je naar Flatbush mot komen, ik woon hier al veertig jaar, en dan zal jij es even met wat nieuws komen", zeg ik.

"Je hoeft mij niks te vertellen" zegt 't kleine ventje, "ik heb me leven lang in de Queens gewoond, ik zou je verhalen kunnen vertellen waar jij helemaal geen weet van heb".

Nou komt net de trein deran, dus ik zeg tegen de kleine dat 'em op 't kerkhof nog weles zie en dan zeg ik tegen de dikke "kom mee" zeg ik. Als we eenmaal rijden zeg ik "wat mot je eigenlijk in Flatbush? Ik zou d'r maar niet heen gaan. Ruige buurt". "Nou" segt-ie, "ik moet eigenlijk nergens heen. Ik wou gewoon maar es rond gaan kijken in Flatbush" zegt-ie.

"Hoe weet je dan dat je naar Flatbush mot, als je d'r nog nooit bent geweest?" zeg ik.

"Ik heb een kaart, daar staat 't op. Ik doe 't zagezegd om de mooie naam. Dat doe ik altijd" zegt-ie.

En verdomd, hij haalt een lap van 'n kaart uit z'n zak met de hele verdomde stad erop, de Broux, en de Heights, en Staten Island, en Red Hook.

"Ben je daar wel es geweest?" zeg ik.

"Ja, dat is ook een mooie naam Red Hook". Hij zegt 't alsof ie 't kan proeven.

"En wat doe je daar dan?" zeg ik.

"Een beetje rondkijken. Dan wat drinken in 'n bar".

"Gebeurt er nog wel es wat?"

"Nee, niet veel, de baas sloeg er een paar zat-lappen uit met een baseballknuppel toen ze wou- en vechten".

"En nou wou je naar Flatbush. Wat doen?" zeg ik.

"Wat rondkijken" zegt ie.

"Je komt er nooit meer uit", zeg ik, "'t is te groot".

"Maar ik heb m'n kaart toch".

"Met of zonder kaart".

En dan begint-ie me van die gekke vragen te stellen van hoe groot de stad is en hoe lang 't duurt om alle buurten helemaal te kennen, en ik zeg dat 't godsonmogelijk is, kaart of niet. Hij kan mij niks wijs maken, en ik heb ook allang door dat-ie nogal onder de saus zit.

"Kan je zwemmen" zegt-ie.

"'Tuurlijk. Toen ik acht was duwde me broer me bij de dokken in 't water. 'Zwemmen of verzuipen' zee die. En ik zwom. Verdomd man, ik zwom, en verleren doe je 't niet".

"Wat zou je doen als je iemand zag die verzoop?" zegt-ie.

"D'rin springen en 'm deruit halen", zeg ik.

"Heb je wel eens iemand zien verzuipen?" zegt-ie.

"Ja, bij Coney Island. Twee keer. Gingen tever en konden niet zwemmen. Twee jongens".

"Verzuipt er hier wel es iemand?"

"Waar?"

"Hier!"

"Wa bedoel je. Hier in de stad? In een zwembad misschien. Je kan alleen verzuipen als je water heb. In zee of zo".

Hij zit over zijn enorme kaart te kijken. "Verzuipen" zegt-ie zachtjes, "verzuipen, verzuipen". Nou heb ik 'm allang door dus de volgende halte zeg ik. "Nou ajuus dan, 't beste". Ik moest er daar eigenlijk nog niet uit, maar goed.

Ik ben blij dat-ie niet lastig werd. Hij loopt nou vast nog ergens rond, in de ondergrondse met z'n grote kaart. Dat helpt je verdomd niet; New York is zo groot dat je 't als je er je leven lang woont nog niet leert kennen. Zo groot is 't neem dat van mij aan, en verdomd ik kan 't weten.

Marcel P.R. van den Broecke

BARRE BEREN

In de Olofspoort hoor je soms met warmte praten over democratie. Richten we nu onze aandacht op de leden van de bar- en sociëteitscommissie, dat zijn dus die leden die ten bate van hun medeleden diensten verrichten. Deze mensen worden door diezelfde medeleden aangeduid als: "Die jongens van Birre Beer", "sullige strip-lezende nullen met een geldingsdrang", "funktionarissen", "potentiële B.B.ers met een uitermate blokkig blokhoofd". Men vermaakt zich met en ten koste van hen, hanteert het masker van de onbeschoftheid omdat ze niet aannemen dat de ander ze (terecht) voor inderdaad zo onbeschoft zullen houden, men breekt glazen en weigert olijk ze te betalen, men dwingt de barman die de bar wil sluiten tot langdurige discussies. Zodra echter zo'n "functionaris" zijn zelfbeheersing verliest en zich gedraagt als zijn medeleden, wordt hij uitgemaakt voor machtswellusteling.

Het is een trieste zaak: een boven- en een onderbuik in de Olofspoort. De leden van de bar- en

sociëteitscommissie brengen zichzelf in een geïsoleerde positie door hun kwalijk geapprecieerde dienstverlening. Mi chien wordt het tijd het isolement van deze "S.S.ers van de O:" met doodkopsuniform te accentueren. enminste, totdat er weer enig fatsoen in de vereniging gaat leven of .tdat eindelijk die betaalde kracht wordt aangetrokken voor bardiensten, die de Olofspoort adertijd niet wilde .....om wille van de democratie.

E.v.d.R.

AMBULANTIE

De kerkvaders hebben zich enige malen met ernst en drank gebogen over de blijde broedschap van Jansen Schoonhoven en vervolgens blijk gegeven van hun vrome onzekerheid door zich ter informatie tot de gemeente zelve te wenden.

Dat zij zich uitsluitend tot de disputen richtten, impliceert dit een veroordeling van de buiten-parochiale Sintolofspoorters?

Ter onderstreping van de waarde van de waarden waarop zij zich bezinnen en van hun eigen waarde hebben zij in hun herderlijk schrijven gedreigd bij gebleken onvoldoende te formuleren godsvrucht een voorstel in te dienen de vereniging naar God te helpen.

En dit nu, waarde prae-ambelantes (in het Nederlands: vooruitlopers of doordravers) is een ontoelaatbare misvatting. Het is voorlopig alle maar Uw taak te constateren dat er een vereniging is en dan moet U er maar eens lang en diep over nadenken of U kunt formuleren waarom en hoe.

E.v.d.R.

OVER POEZIE

Een gedicht beschouwen is als het oplossen van een kruiswoordpuzzle. De omschrijvingen zijn gegeven. Je loopt ze door tot je iets tegenkomt waarvan je meent te weten wat het betekent. Achter de betekenis van sommige omschrijvingen kom je pas als je

er een paar letters van hebt.

Je moet ervan uitgaan, dat het eenmaal door de een of andere zot gemaakt is en toen in elk geval klopte.

Maar als het mij geen leuke puzzle lijkt, verdom ik het om hem op te lossen.

E.v.d.R.

twee pas
van mij af
ademt je huid -
ik tik de as
van mijn jas
blaas een andere kant uit.

T.B.

misschien is het wel waar
dat ik te vaak verander,
dat de liefde mij smelten doet
en stollen tot een ander.

T.B.

vogeltjes vallen dood
jongetjes kijken er naar
en naar de dikke knoppen aan de bomen.

H.H.

FREQUENTIE

De ledenvergadering van 24 november bracht ons overdracht der waardigheden van het oude op het nieuwe bestuur. Enige min of meer bekende lieden namen onder onophoudelijk gehamer van de praeses resignans onwennig plaats achter de bestuurstafel. De nieuwe praeses hield een voortreffelijke rede, waar Charles de Gaulle hem om zou benijden. Om de orationes, ex doma van Rudi Künzel en ad futurem salutem van Sien Thio werd geestdriftig geapplaudiseerd en niet zonder reden. De heer Thio durfde zelfs het woord enthousiasme in de mond te nemen. Wie Macleans gebruikt, staat voor niets (f 45,--).

Minder geestdrift kon men beluisteren in de opmerkingen, die sommigen zich jegens ons geliefd orgaan Kaas & Brood meenden te moeten veroorloven. Dat er zo weinig nummers verschenen, werd gelaakt. Ten onrechte. Tot nu toe is de verschijning van dit blad op de meest fijnzinnige wijze afgestemd op de behoeften van ons publiek. Die behoeften zijn gering in aantal. Men wil twee dingen, lezen over wat er in de vereniging gebeurt, verhaalt in komische trant, zodat het lijkt of wij eigenlijk met elkaar een leuke vereniging vormen en ten tweede: versjes en verhaaltjes, die nauwkeurig aansluiten bij de stand van het adolescentieproces van de gemiddelde lezer (u weet wel).

Welnu, laten wij u vertellen dat de functionarissen der vereniging ten aanzien van de interne ontwikkelingen een stuitende geslotenheid aan de dag leggen.

Natuurlijk, als onderdeel van onze journalistieke taak moeten wij er zelf op uit trekken om nieuws omtrent de vereniging te vergaren. Maar van bovenaf wordt op dit punt weinig bemoedigend gewerkt. Wanneer men van Kaas en Brood een nieuwsblad voor de vereniging wil maken, moeten bestuur en commissies zich er aan gewennen, zich via dit orgaan tot de leden te wenden. Daarmee bereikt

men tevens dat de noodzaak ontstaat van regelmatige verschijning. De belangrijkste onderwerpen, die er bij bestuur en commissies omgaan, kunnen in nog onuitgewerkte vorm langs deze weg ter overdenking aan de leden worden voorgelegd.

Spreekt het niet vanzelf dat de praesembulecommissie uit zichzelf het praesembuleconcept ter excerptie naar de redactie had moeten sturen? Een voorlopig commentaar van redactionele zijde vermag misschien in nog grotere mate de geesten in beweging te brengen over dit onderwerp.

Nu de vereniging door haar groei aan "informaliteit" inboet, moet zij zich bezinnen op een nieuwe verhouding tussen haar en Kaas & Brood. Misschien bestaan er in de toekomst mogelijkheden om Kaas & Brood te splijten van elkander in "Brood", het verenigingsblad en "Kaas", het litterair orgaan. Als de vereniging zich het "Kaas" van het "Brood" laat eten, wie weet of er dan geen initiatiefrijk persoon opstaat om in navolging van Kilo's metamorfose tot Astuto, van "Kaas" een algemeen litterair studententijdschrift te maken, voor Amsterdam. Het kritisch-politiek karakter van Propria Cures laat voldoende ruimte volgens ons voor een dergelijk, op semiprofessionele basis gefundeerd blad.

Over de tweede behoefte, die van psychologische aard hoeft niet veel gezegd te worden. Elk proces gaat langzaam. Het rijpingsproces van de student vooral. De inhoud van de geplaatste "litteratuur" verandert nauwelijks. Meermalen is er in dit blad op gewezen hoe reinigend het is uw problematiek (en wie zou zich daarvoor niet willen interesseren) te laten uitdruppelen door het filter van de taal. Dit filter werkt vergroevend, maar verhelderend. Koffie is in droge vorm ook niet consumeerbaar. Schenk elkaar eens in. Wij garanderen de grafische kwaliteit.

Wij geloven nog altijd dat de charme van dit blad ligt in de mogelijkheid, die het biedt, om zich met de daarin schrijvende persoon te identificeren.

Gebruik het magnetisme van de taal. Schrijf!
Stuur in! Wij zijn niet kritisch, daarvoor krijgen
wij te zelden kopij.

In tegenspraak met de Evangelieën zouden wij willen
opmerken: het woord: einde!

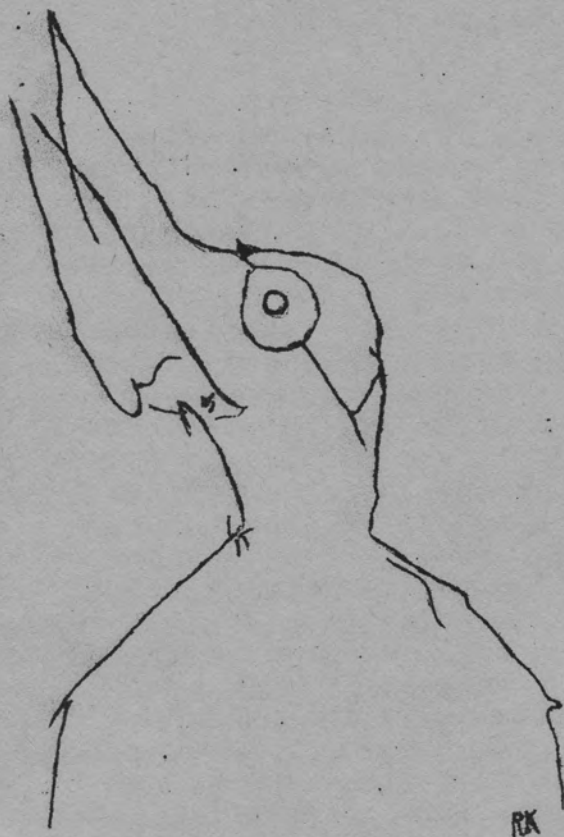
F.

TELEMANN

Muziek is om naar te luisteren of ^{het} te dansen.
Telemann schreef muziek voor onder ^{het} eten. Je mocht
er doorheen praten en smakken. Even later blijkt
deze muziek verhuisd te zijn naar de concertzaal.
De muziek is niet veranderd, wel de manier waarop
ze gebruikt wordt.

Stel nu eens dat Telemann geboren was in 1930. Als
kind al zou hij een buitengewone vaardigheid ge-
toond hebben in het naspelen op de piano (die zijn
ouders bliksemsnel gekocht zouden hebben, ondanks
het feit dat ze het helemaal niet breed hadden)
van schlagers die hij maar eenmaal door de radio
gehoord had. Hij zou zich bekwaamd hebben in con-
trapunt, harmonieleer en het bespelen van klarinet,
altviool en triangel. Vervolgens zou hij overge-
stapt zijn naar het amusementswezen, bespuwd door
zijn leraren. Hij zou nu grote naam hebben. Hij
zou muziekjes schrijven: boogie in a deep blue
night. Het zou gedraaid worden op een feestje. Er
zou doorheen gepraat worden. Er zouden een paar
mensen even hun mond dicht houden.

En dit, het onverwachte, onverplichte zwijgen,
dwars door het sociaal patroon heen, zou je mis-
schien een maatstaf kunnen noemen. Gelukkig dat
Telemann's meesterwerk twee eeuwen later nog te ho-
ren zou zijn, - opeen abonnementsconcert. Mooi, dat
het weer twee eeuwen later gebruikt zou worden op
een feest, waar een ieder uitgedanst, - gedronken
en gevreeën zou zijn. En helemaal niet erg dat nog
twee eeuwen later geen mens er meer naar om zou
kijken. En curieus, dat kort daarop een gek een
partituur zou opgraven in de ruïnes van een twin-
tigste eeuwse nachtclub, een verschijnsel dat, zo-
als men weet sinds kort in het middelpunt van de
cultuurhistorische belangstelling staat.
Helaas is tot nu toe alleen de baspartij gevonden.

mens in het postnucleaire tijdperk